

Но, сѣрдѣря толкова много бързаше съ моето изпращане за Цариградъ, щото не даде даже врѣме да се разгори огъня и се набере пара въ локомотива, а ме застави да пътувамъ съ дрезина отъ Каспичанъ до Варна.

Щомъ пристигнахъ въ Цариградъ, азъ се опжтихъ право за императорския дворецъ, и имахъ чѣстѣта незабавно да бжда приетъ отъ Негово Императорско Величество Султана, който ме удостои съ изслушването си прѣзъ течението на повече отъ два часа и слѣдѣше съ голѣмо внимание излаганитѣ отъ менъ идеи на маршала. Изглеждаше че Султана даже като ли че одобряваше тѣзи идеи, тѣй че азъ чувствувахъ какво въ менъ започна да расте надеждата на успѣхъ.

На тръгване, Негово Императорско Величество ми каза, че ще трѣбва да изложи всичко разказано отъ менъ прѣдъ двамата висши сановници Махмудъ-Дамадъ и Саидъ, които въ това врѣме — както се казва — «колѣха кучето», т. е. всичко отъ тѣхъ зависѣше.

Тѣзи двама господа ме приеха просто отвратително! Първия даже не ме удостои да ме изслуша. Вториятъ, който не бѣше станалъ още толкова великъ паша, — слѣдователно и който не бѣше обвзетъ още отъ такава надмѣнность, — удостои ме съ посочване къмъ стола, придружено съ покана да сѣдна, като ми даде нѣколко минути за докладъ; обаче, негово прѣвъзходителство, прѣдъ когото азъ разгърнахъ генералшабната карта, нищо не разбра по нея, а слѣдѣше моята рѣчь върху една малка географическа, училищна карта . . . ; и оттогава азъ разбрахъ, че тукъ нѣмамъ работа, изгубихъ всѣка надежда и си помислихъ че Султана, великия царь, заповѣдникътъ на правовѣрнитѣ, този, прѣдъ когото